

ת"פ 57920/11/17 - מדינת ישראל נגד א מ - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

04 פברואר 2019

ת"פ 57920-11-17 מדינת ישראל נ' מ

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד גלית זימרון - נוכח

נגד

א מ - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד חן בן חיים - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 24.11.2017 בסמוך לשעה 15:30, בבית, תקף הנאשם את המתלוננת (לה היה נשוי אותה עת והתגורר עמה בקריית גת), בכך שסטר לה פעמיים על פנייה וחבט בה בבטנה.
2. כן נטען, כי בסמוך לכך, לאחר שהמתלוננת הזמינה משטרה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך ששפך עליה כוס ערק והתיז עליה מים מצינור.
3. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו הורשע בעבירה אחת של **תקיפה סתם של בן זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
4. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות אך הוסכם כי עובר לטיעונים לעונש יופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.
5. בעניינו של הנאשם התקבלו ארבעה תסקירים, ובסופם המלצה להימנע מהרשעתו של הנאשם לצד השתת ענישה בדמות צו של"צ וצו מבחן. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר בפועל וביקשה להשית על הנאשם עונש בטווח הבינוני של המתחם. אשר לשאלת ההרשעה, נטען כי משלא הוכחה פגיעה קונקרטית, אין מקום להורות על הימנעות מהרשעתו.
7. ההגנה חלקה על המתחם אותו הציגה המאשימה וסברה כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין מאסר מותנה (לצד צו של"צ וצו מבחן) לבין 8 חודשי מאסר בפועל. כמו כן הפנתה ההגנה למאפייניו האישיים של הנאשם; לנסיבות חייו; לאמור בתסקירי שירות המבחן; ולעמדתה של המתלוננת. כן הוגשה אסופת מסמכים ובהם, מכתב מאת מעסיקתו של הנאשם (נ/1), תלוש משכורת (נ/2), תעודות רפואיות ומסמכים מצה"ל (נ/3) - ונטען כי הרשעתו בדין תוביל לפיטוריו ותפגע בסיכויי שיקומו. על כן, ובשים לב לכברת הדרך הטיפולית שעבר הנאשם, עתרה ההגנה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.
8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" הצטער על מעשיו, טען כי מדובר במעידה חד פעמית שלו וסיפר אודות התרממותו מההליך הטיפולי תוך שהביע מוטיבציה להמשיך את הקשר הטיפולי עם שירות המבחן. לבסוף, הלה ביקש מבית המשפט להתחשב בו ולהורות על ביטול הרשעתו, וזאת על מנת שלא לפגוע בשיקומו, בפרנסתו ובפרנסת ילדיו.

דין והכרעה

9. ראשית חוכמה, אכריע בבקשתו של הנאשם להורות על ביטול הרשעתו, שהרי אם זו תתקבל - בשים לב למגבלה על רכיבי הענישה שניתן להשית על נאשם שנמצא אשם בדין אך בית המשפט נמנע מהרשעתו - כי אז ממילא יתייתר במידה רבה הצורך לקבוע מתחם עונש הולם ולגזור את עונשו של הנאשם בתוכו (או מחוצה לו, תוך סטייה לקולא או לחומרה).

ג. שאלת ההרשעה

10. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה יעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, וראו לעניין זה: רע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") ורע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי, בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון ברע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

11. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות ביטול הרשעתו. ובמה דברים אומרים?

12. ראשית, שוכנעתי כי הרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קונקרטית, ממשית וישירה בתעסוקתו. שכן, כפי העולה ממכתבה של החברה המעסיקה את הנאשם ("מילניום שירותים ולוגיסטיקה בע"מ") (**נ/1**), הנאשם מועסק בחברה כנהג משאית ובמסגרת עבודתו הלה מבצע הובלות לגופים ממשלתיים. ברי כי במצב דברים זה, החברה לא תוכל להמשיך ולהעסיקו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה.

13. בכל הנוגע לטענת המאשימה לפיה הנאשם ממילא יוכל למצוא מקום עבודה חלופי, שכן "בתור נהג משאית הוא יכול לעבוד בחברות רבות", אעיר כי מעבר לטעם המר שטענה זו מותירה גם לא מצאתי לקבלה לגופה. למעשה, קבלתה של טענה כגון זו עלולה לסתום את הגולל על בקשותיהם להימנע מהרשעה של כמעט כל הנאשמים, שכן גם לגבי נהג משאית או כל בעל פרופסיה אחרת, כמעט לעולם ניתן יהיה לטעון שהוא יוכל למצוא מקום עבודה חלופי. ודוק, במקרה הנדון עסקינן בנאשם בעשור החמישי לחייו, נעדר השכלה אקדמאית ושאינו בעל פרופסיה ייחודית. בנסיבות אלה, לא ניתן לפטור בקלות ובהינף יד, כפי שעשתה המאשימה, את טענתו לפגיעה קונקרטית באמירה שאת עבודתו הוא יכול לבצע "בחברות רבות".

14. לסיכום נקודה זו, והגם שלא נעלמה מעיני העובדה שהנאשם מועסק בחברה במשך פרק זמן שאינו ארוך במיוחד, מצאתי כי במקרה הנדון אין עסקינן בטענה ערטילאית לפגיעה קונקרטית, כזו שנטענת בעלמא. על כן, הריני לקבוע כי הנאשם הוכיח קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר ייגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה.

15. ואף שדי היה באמור עד כה כדי לקבוע כי לנאשם תגרם פגיעה קונקרטית כתוצאה מהרשעתו, מצאתי כי יש להעניק משקל בעניין הנדון גם לגילו של הנאשם ולמצבו הבריאותי (**נ/3**). כנלמד מהמסמכים שהוצגו בפניי, מצבו הרפואי של הנאשם אינו שפיר בין היתר בעקבות אירוע מוחי שעבר בשנת 2013 שכתוצאה הימנו ומצבו הנפשי

- נאלץ להשתחרר משירות הקבע בצבא. אכן, מצב רפואי של נאשם, רעוע ככל שיהיה, וגילו אינם מהווים "חיסיון" מפני הרשעה ואף לא ניתן להתעלם מכך שבמקרה הנדון, מצבו הבריאותי לא מנע הימנו לבצע את העבירה המיוחסת לו. ועדיין, לצד כל האמור, על בית המשפט לשקול נסיבה זו בכובד ראש ולאזנה אל מול יתר הנסיבות והשיקולים. שכן, יש לזכור כי הרשעת עבריין בריא וצעיר בגילו אינו שקול להרשעת אדם בגיל מבוגר הלוקה בבריאותו (כמו הנאשם שבפניי), מגבלה אשר מראש עלולה לחסום או למצער לצמצם את אפשרויותיו התעסוקתיות והשתלבותו מחדש בשוק העבודה (ר' והשוו למשל: ע"פ 7453/09 פלוני נ' מדינת ישראל, 16.03.2011); וע"פ 5669/14 אורי לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל, (29.12.2015)). בשים לב לאלה, נדמה שלא בכדי נקבע בפסיקה שאזכרה לעיל כי בית המשפט רשאי לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם בשל מצב בריאותי רעוע של הנאשם, וזאת אף בהיעדר שיקולי שיקום (שכאמור, ממילא קיימים בעניינו של הנאשם שבפניי). בשולי נקודה זו אציין, הגם שלא מדובר בשיקול מרכזי ומכריע, כי גדיעת מקור פרנסתו של הנאשם תביא לפגיעה לא רק בו עצמו, כי אם גם במתלוננת ובילדיהם המשתפים.
16. שנית, חלק ניכר ממסקנתי לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, נשען על הליך השיקום המשמעותי שאותו הוא עבר ושעודנו עתיד לעבור בהמשך. כעולה מהתסקירים, עוד במאי 2018, שולב הנאשם בהליך טיפולי לגברים שנהגו באלימות כלפי בנות זוגם במסגרת שירות המבחן. במסגרת זו, הנאשם הקפיד להגיע לפגישות ושיתף פעולה עם ההליך הטיפולי, תוך ששירות המבחן העריך כי הנאשם מחויב ומסור לטיפול הקבוצתי, מצליח להגמיש את עמדותיו הנוקשות (שאפיינו את תחילתו של ההליך), ממוקד פחות בקורבנות (אם כי, עדיין נוקט בעמדה קורבנית כשלהערכת השירות הדבר תואם את השלב הטיפולי בו הוא נמצא), מבטא רצון להסתייע בגורמי הטיפול, לקבל כלים להתמודדות עם חלקים באישיותו אשר היו ברקע לעבירה, מפיק תועלת מההתערבות הטיפולית, ומגלה רצון פנימי לערוך שינוי בהתנהלותו. עוד העריך השירות כי לנאשם נזקקות טיפוליות גבוהה וכי יש צורך להמשיך ולשלב בטיפול על מנת ליתן לו מענה תמיכתי, להעמיק את הבנתו בדפוסיו האלימים והתוקפניים ולאפשר לו להמשיך לבנות את חייו תוך התבוננות בבחירותיו, הן בפן האישי והן בפן המשפחתי.
17. הנה כי כן, ומשהנאשם משתתף במשך פרק זמן לא מבוטל בהליך טיפולי ומביע מוטיבציה לשנות את אורחות חייו, הרי שלדידי יש בכך כדי ליתן מענה לאותו מוקד בעייתי שעמד ברקע להתנהגותו האלימה, כשלהתרשמותי, היה בהליך הפלילי בכלל ובהליך המעצר בפרט, כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם וכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות גם בעתיד.
- בהקשר זה יצוין, כי לא התעלמתי מכך שבתחילת הדרך העריך השירות כי מן הנאשם נשקפה מסוכנות גבוהה להישנות עבירות אלימות וכי המורכבות ביחסיו עם המתלוננת עלולה לגרום להתלקחות מחודשת ולקונפליקטים בין בני הזוג. ואולם, לא ניתן להתעלם מכברת הדרך הטיפולית שעבר הנאשם מאז ועד היום, ומההתרשמות החיובית אודותיו בפן הטיפולי כפי שהדברים באים לידי ביטוי בתסקירו המסכם של שירות המבחן. כאן יצוין, כי אכן נהיר לבית המשפט שייתכן שעל הנאשם עוד לעבור דרך ארוכה בפן הטיפולי. אולם, כבר עתה ניתן להתרשם משיתוף הפעולה שלו עם הגורמים הטיפוליים וממאמציו בתחום זה. מה גם, שכהמלצת שירות המבחן, בית המשפט ישית עליו צו מבחן, ובכך יהיה כדי לוודא כי הנאשם ימשיך להשתתף בהליך הטיפולי, ככל שיידרש ממנו.
18. למעלה מהצורך יצוין כי לא נהירה לי עמדת המאשימה לפיה, יש להחמיר בדינו של הנאשם שכן הלה לא עבר כל הליך טיפולי בתחום ההתמכרויות. עיון בתסקירי שירות המבחן מגלה כי שירות המבחן בחן את מלוא צרכיו הטיפוליים של הנאשם ומשכך, שילבו בהליך טיפולי ממושך בקבוצה טיפולית לגברים שנהגו באלימות כלפי בנות זוגם במסגרת שירות המבחן. חזקה על שירות המבחן כי לו היה מוצא צורך לשלב את הנאשם בהליך טיפולי בתחום ההתמכרויות אזי היה עושה כן (חרף עמדתו השוללת כל נזקקות טיפולית בתחום זה).
19. בנוסף לכל אלה, אף לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת. ברי כי האינטרס שלה איננו חזות הכול ואיננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי

- באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי **"כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה"**. מה גם, שניתן להתרשם מדבריה כי בני הזוג מצויים כיום בסיומו של הליך הגירושין וכי היא, וזה העיקר, אינה חשה מאוימת מפני הנאשם באופן קונקרטי (אלא מאירועים בלתי צפויים הקשורים אליו).
20. שלישית, ובשים לב לאמור עד כה, שוכנעתי כי ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. אכן, אין להקל ראש בעבירה המיוחסת לנאשם ובערכים המוגנים שעליהם היא נועדה להגן - שמירה על שלמות גופם, שלום וביטחונם של בני משפחה בכלל, ובני זוג בפרט, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (ראו בעניין זה ע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)).
21. ואף לא התעלמתי מהנסיבות לחומרה שנלוו למעשיו של הנאשם, והכוונה בעיקר לכך שהוא תקף את המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות ולחומרת האלימות שננקטה על ידו, כאשר הוא סוטר פעמיים על פניה של המתלוננת וחובט בה בבטנה ובהמשך שופך עליה משקה ומתיז עליה מים.
22. כמו כן נתתי דעתי **למדיניות הענישה הנוהגת**, המעלה כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירה של תקיפה סתם של בן זוג, הושתו עליהם **בדרך כלל** עונשים צופי פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו. במקרים אחרים, בהם למשל דובר בנאשמים אשר הורשעו במספר עבירות אלימות, הושתו עונשים של מספר חודשי מאסר, לריצוי בעבודות שירות (ובכל מקרה, גם במקרים אלו, בדרך כלל, נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה). מטבע הדברים, מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה השתנו בהתאם לחומרת האלימות ויתר הנסיבות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים אשר הושתו הושפעו כמובן מנתוני האישיים של הנאשם ומנסיבות אחרות שאינן קשורות לביצוע העבירות (ראו למשל מתחמי הענישה אשר נקבעו ברע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (13.01.2016); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 32022-03-16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (25.08.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 14681-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (06.03.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 25832-11-13 **מדינת ישראל נ' חיים ברוך**, (02.12.2015); ת"פ (שלום רמלה) 25374-04-13 **מדינת ישראל נ' מאור ורולקר**, (27.10.2015); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 34374-10-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (11.03.2015); ת"פ (שלום רמלה) 27542-01-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (15.07.2014)).
23. עוד ייאמר, כי עם כל הסלידה מהתנהגותו של הנאשם, אין עסקינן בסוג של עבירה שלא יהיה ניתן מניה וביה להימנע מהרשעתו של מבצעה. ברי כי לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה בעבירה אותה עבר הנאשם, הרי שהענישה גם לאחר תיקון 113 היא לעולם אינדיווידואלית, הדבר אך טבעי הוא, שכן **"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב"** (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ר' והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)).
24. מטבע הדברים, גם בכל הנוגע לסוגיית ביטול ההרשעה, ברי כי קיימים מקרים שבהם בתי המשפט לא מצאו לנכון להורות על ביטול הרשעת הנאשם שביצע עבירות של אלימות בתוך המשפחה, ומנגד קיימים גם מקרים הפוכים. גם כאשר לקביעות הנוגעות להוכחת **נזק קונקרטי**, יצוין כי גם פרמטר זה אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה, וכאן אפנה לאותה **"מקבילית כוחות"** שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, (30.08.2015); בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 **מדינת ישראל נ' פנש ואח'**, (14.06.2016), טרם פורסם במאגרים המשפטיים; וכן ר' והשוו את דעת המיעוט שהובעה על ידי שופט בית המשפט המחוזי (כתוארו אז) כב' השופט ע' גרוסקופף בעפ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 **שואהנה נ' מדינת ישראל**, (16.02.2012), המטעים כי יש ליתן פרשנות מרחיבה לתנאי הראשון בהלכת כתב בשעה שיוכח כי לנאשם תגרם

פגיעה חמורה וברורה מעצם הטלת הסטיגמה של הרשעה פלילית. עוד ובהמשך לכך לדידו, פרשנות דווקנית לתנאי זה עלול ליצור חוסר שוויון מובנה בין נאשמים, בהתלותו את האפשרות לפטור אדם נורמטיבי מהסטיגמה של הרשעה פלילית ביכולתו של הלה להוכיח פגיעה קונקרטית בתעסוקתו - פגיעה אותה ניתן להוכיח הלכה למעשה רק ביחס למספר מוגדר ומצומצם של עיסוקים והיוצר אבחנה בלתי מוצדקת בין העוסקים במקצועות טעוני רישוי (שיעלה בידם לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתם) למי שעוסקים במקצועות שאינם טעוני רישוי (שיתקשו לעשות כן) - דבר שעלול להגביר את עשיית בתי המשפט בפיקציות מיותרות על מנת להתגבר על הפער בין הרטוריקה המשפטית לפרקטיקה השיפוטית; כן ר' והשוו: "**החלטה על ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח חסד לשיח של מידתיות**", ד"ר שי ווזנר ועו"ד משה קשלס ("הסנגור" גיליון 257, אוג' 2018, עמ' 4), שם מציינים המחברים כי בשלה העת לאמץ מודל שיתן מענה לפער עמו נאלצים כיום בתי המשפט להתמודד בין כלליה הנוקשים של הלכת כתב לבין המציאות המורכבת, התומכת בהימנעות מהרשעה, גם במצבים שאינם עונים לדרישות הפורמליות שנקבעו בהלכה זו, מודל שבמסגרתו תבחן שאלת ההרשעה בהתאם לשיקולי הענישה שהותו בתיקון 113 לחוק העונשין (שיקולי ההלימה והמידתיות), כחלק מקביעת מתחם העונש ההולם (כאשר לשיטתם בהחלט ייתכנו מקרים בהם ראוי כי החלטת בית המשפט להימנע מהרשעת נאשם לא תיתפש כחריג וכעשיית חסד, אלא כהכרעה השיפוטית הראויה המתבקשת בקביעת העונש ההולם, שבמסגרתה יהא זה מוצדק לקבוע כי הרף התחתון של מתחם הענישה יחל באי-הרשעה (ובסנקציות הנלוות לה)). בהמשך לכך, לדעת המחברים, מודל זה, יתן מענה בין היתר לבעייתיות העולה כיום מהצורך להוכיח פגיעה קונקרטית בנאשם ובשיקומו, שהינה גשה מצמצמת, שפעמים רבות מתעלמת מכך שיש בהרשעה כשלעצמה, מעצם טבעה, פוטנציאל פגיעה לא מידתי בנאשם מבחינה חברתית, בשמו הטוב ובמעמדו.

25. כאמור, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית, וביטוי לאותה גישה ניתן למצוא בפסיקה של בתי המשפט השונים שמצאו לנכון להימנע מהרשעתם של נאשמים שביצעו מעשים דומים ואף חמורים מאלה שביצע הנאשם, וזאת על אף חומרת העבירות. ראו בעניין זה, למשל: ת"פ (שלום ירושלים) 42245-07-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (03.04.2016); ת"פ (שלום אילת) 6326-12-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (19.04.2017); ת"פ (שלום רמלה) 34683-10-15 **מדינת ישראל נ' ל'**, (20.02.2017); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 1704-04-15 **מדינת ישראל נ' פלונית**, (13.04.2016); ת"פ (שלום אילת) 35642-10-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (24.08.2015); כן ראו ת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 **מדינת ישראל נ' נטלי רוסטובצב**, (08.09.2011), שם בית המשפט המחוזי נמנע מהרשעתה של הנאשמת, רופאת שיניים במקצועה, אשר הכתה את בן זוגה באזור אוזנו באמצעות פטיש במשקל 5 ק"ג, והביאה לפציעתו (בהמלצת בית המשפט העליון, המדינה חזרה בה מהערעור שהגישה על החלטה זו (ע"פ 7668/11 **מדינת ישראל נ' נטלי רוסטובצב**, (24.04.2012)). במקרים שלעיל, דובר בנאשמים שהורשעו בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ובאחת הפעמים אף בפציעה כשעברין מזוין - עבירות חמורות מזו שביצע הנאשם שבפניי.

26. רביעית, ואם לא די בכל האמור עד כה, הרי שגם בחינת הפרמטרים שהותו **בפרשת כתב** על ידי המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הלה עומד ברובם ככולם. כך למשל, הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, מה שמלמד על כך שהתנהגות כגון זו אינה מאפיינת את אורחות חייו הזוגיים עם המתלוננת (לה היה נשוי מזה 19 שנה) ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני. מה גם, שמעת ביצוע העבירה חלף זמן ניכר, לא שב הנאשם לעבור על החוק; הסיכון שהנאשם ישוב ויבצע עבירות אלימות נגד המתלוננת, כפי הנלמד מהערכת שירות המבחן, הוא נמוך מכפי שהיה ואף עשוי לדידי לפחות עוד יותר, בשים לב להליך הטיפול שהנאשם ימשיך את השתתפותו בו; הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע עליהם חרטה, ואף ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, כפי שאכן עשה בסופו של יום.

27. לבסוף, למצבור השיקולים שלעיל, אף מצטרפת המלצתו של שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם, תוך הערכה כי זו עלולה להשליך על מאמציו לשקם את חייו, הן בפן התעסוקתי והן בפן האישי. צא ולמד, כי ככל שהרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, הדבר עלול לפגוע בשיקומו, ומכאן שלא רק האינטרס האישי של הנאשם

- יצא נפסד, כי אם גם האינטרס של משפחתו ושל הציבור בכללותו. זאת ועוד, ועל מנת שחומרת מעשיו של הנאשם ימצאו את ביטויים בענישה שתושת עליו, מצאתי לחרוג לחומרה מהמלצת שירות המבחן (שכידוע הינה כשמה כן היא - המלצה בלבד) ולהשית עליו צו של"צ בהיקף גבוה יותר מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן ופיצוי למתלוננת. עוד מצאתי לציין בנקודה זו, כי בהחלט ייתכן שבכל נימוק ונסיבה מאלו שפורטו לעיל, כשלעצמם, לא היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. אלא שבמקרה הנדון מדובר בצבר של נסיבות, וסבורתני כי **בהצטברותם** של כלל השיקולים שנמנו לעיל, יש כדי להביא לסטייה מהכלל לפיו אדם שנמצא אשם בביצוע עבירה יורשע בדינו.
28. לסיכום ייאמר, כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם בנגע האלימות במשפחה לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח בפניי, לאור הליך השיקום אשר עבר הנאשם ועודנו צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיושת עליו, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע באופן קשה בעיסוקו, ובהתחשב בכך שעסקינן בנאשם המצוי בעשור החמישי של חייו, שמצבו הבריאותי רעוע, נעדר עבר פלילי אשר קיבל אחריות מלאה והביע חרטה כנה על ביצוע העבירה, ולאור המלצתו של שירות המבחן - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמיתית לחזור למוטב, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהימנע מהרשעתו.
30. **מכל המקובץ לעיל, הריני מורה על ביטול הרשעת הנאשם, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:**

א. **צו של"צ בהיקף של 300 שעות.**

שירות המבחן מתבקש להכין עבור הנאשם תכנית של"צ, וזאת בתוך 45 ימים מהיום. לאחר קבלת התכנית, אאשרה ללא צורך בדיון נוסף.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי ביצוע צו השל"צ.

ב. **צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.**

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ג. **פיצוי בסך 1,500 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.**

הפיצוי יקוזז מסכום הפיקדון שהופקד ע"י הנאשם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה והיתרה תושב לנאשם.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום ההפקדה, אזי הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 30 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנה מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ט שבט תשע"ט, 04 פברואר 2019, במעמד הצדדים.